

VOLÁNÍ

Měli jsme večer pro muže. Kolem mne sedělo asi 35 horníků a probíhal čilý rozhovor. Byly kladeny roztodivné otázky, jaké si jen kdo může vymyslet.

„Pane faráři,“ mínil jeden, „říkáte, že Bůh je všemohoucí. Může Bůh udělat tak velký kámen, který by sám neuzvedl?“

Než jsem mohl odpovědět, ptal se jiný: „Proč váš Bůh stvořil člověka, když přece musel ve své vševědouce vědět, jak to půjde s člověkem s kopce?“

Další se hlásil o slovo: „V Bibli stojí, že první manželský pár měl dva syny. Jeden zabil druhého. Pak šel do cizí země a oženil se. Odkud se tam vzala ta žena?“

Tak jsem byl zasypáván záplavou otázek. Když jsem se pokoušel odpovědět, vůbec neposlouchali, ale hned kladli další otázky.

Tu se přihlásil o slovo další. Byl v kroužku nejstarší. Dobře jsem ho znal. Když se v něm probudilo svědomí, prožili jsme společně těžké hodiny. Seděl u mne s pláčem a stále jenom koktal v slzách:

„Budu zatracen, budu zatracen! Pohrdal jsem Bohem!“ Ale pak vzešla v jeho životě milost Pána Ježíše Krista jako jasné slunce a on se bez výhrad otevřel jeho paprskům. Stal se z něho velice tichý muž, který při večerech pro muže většinou klidně seděl a pozorně naslouchal.

Ten se tedy k všeobecnému údivu hlásil o slovo. „Mládenci,“ řekl, „to, nač se tu vyptáváte, jsou hlouposti. Takovými otázkami jsem kdysi taky otupoval své svědomí, když jsem utíkal před Bohem. Ale chci vám povědět jeden příběh.“

Všichni pozorně naslouchali. Bylo to neobvyklé, aby tak obšrně hovořil.

„Jsem z východního Pruska. Na malém statku svého otce jsem to nemohl nikam dotáhnout. Tenkrát k nám pronikla zpráva že se v Porůří válejí peníze na ulici. Jenom je sbírat. Tak jsem se vypravil na cestu. Ale velice jsem se zklamal. V Porůří ležela na ulicích jen špína a tak jsem se ocitl v hluboké nouzi. Peníze jsem utratil a práci jsem nedostal. Nakonec jsem bydlel v ubohém přístřeší, kde mě několik žebráků přemlouvalo, abych se s nimi zúčastnil vloupání. Všechno se ve mně proti tomuto zlému svodu bouřilo. Ale co mi nakonec zbývalo?“

Po krátké chvíli ticha pokračoval. „Jednoho večera jsem s pocití tísně procházel ulicemi města. Kolem se tlačili lidé, obchody byly jasně osvětleny, všude byl život, hluk a spěch. Nikdo si mě nevšímal. Prodíral jsem se mezi lidmi zoufalý a hladový. Jestli teď nenajdu pomoc, musím se dát na špatnou cestu.“

Najednou kdosi zavolal mé jméno. Už jsem se chtěl obrátit, ale říkal jsem si, že mě tam nikdo nezná. Kdo by tedy mohl na mě volat? Šel jsem tedy dál, ale mé jméno se ozvalo znovu. Pokračoval jsem, protože jsem si i nadále myslel, že se mě to netýká. Ale tu se moje jméno uprostřed hluku města ozvalo znovu. Nakonec jsem se přece otočil. Zahlédl jsem vozku z pivovaru, jak právě zahýbal se svým velkým a těžkým nákladem do vedlejší ulice. Zamával na mě bičem a zamrkal na mě. Vtom jsem ho poznal. Chodil se mnou do školy a z východních Prus se už dávno odstěhoval do Porůří. Rozběhl jsem se za ním a posadil se vedle něho. On mi začal vyčítat: Volal jsem na tebe tak hlasitě! Proč ses neohlédl? Ještě pár vteřin a byl bych za rohem. Potom bychom se už sotva setkali. Jak se ti daří?

Všecko jsem mu pověděl, do jaké bídy jsem se dostal a jak mě žebráci sváděli ke zlodějině. Mého starého kamaráda ze školy to dojalo a vzal mě s sebou domů. Dal mi najíst, vypomohl se šatstvem a nakonec zprostředkoval i práci. Zkrátka, tomuto příteli vděčím za to, že jsem se nedostal pod kola. A teď dávejte pozor!“

Najednou vypadal docela slavnostně. „Pochopili jste, že budoucnost mého života visela v těch několika vteřinách na vlásku? Na první i druhé volání jsem nereagoval. Kdyby tomu tak bylo i při třetím, nevím, jak bych dopadl. Vše závisí na tom, zda slyším volání a zda jdu za ním.“

Posluchači seděli bez dechu. Pochopili. Život každého z nich visel stále na vlásku, a proto všichni rozuměli. Stařec tedy pokračoval:

„Vše záviselo na tom, abych nepřeslechl třetí volání. A právě tak tomu bylo se mnou a s Bohem. Volal mě při křtu, ale to jsem nechápal. Pak mě volal, když jsem byl biřmován. Z toho volání jsem si nic nedělal. Když však mě zavolal potřetí, tu jsem si uvědomil, že teď musím poslechnout. Jinak

Bůh zmizí za rohem a už ho nikdy neuslyším. Tak jsem se k jeho volání obrátil.
Chtěl jsem vám vlastně povědět, že vůbec nejde o ty hloupé otázky, které tady dáváte, ale o to, zda chcete slyšet volání Boha a zda ho chcete následovat.“

Kapitola z knihy "Život bez všedních dnů" (Wilhelm Busch).